

vzhledem na hodnotu žalobního nároku (druhý odstavec Šu 58 j. n.) soud sborový podle prvního odstavce Šu 50 j. n.

Čís. 4089.

Vyrovňavací dlužník není povinen platit věřitelům více, než se vyrovnáním zavázal zaplatit, třeba se ten který věřitel vyrovnacího řízení (hlasování o vyrovnání) nebyl účastnil.

Lhostejno, že pohledávka zůstala v řízení vyrovnacím nepovšimnuta, pak-li neprokázáno v ý h r a d n é zavinění dlužníka v tomto směru.

(Rozh. ze dne 12. srpna 1924, Rv I 738/24.)

Žalobci domáhali se na žalovaném zaplacení celé své původní pohledávky. Žalovaný namítl, že o jeho jmění bylo po vzniku pohledávky žalobců zahájeno vyrovnací řízení, jež skončilo vyrovnáním na 70%, a že první splátka byla dospělou dnem 1. prosince 1924. Žalobci oproti tomu poukazovali k tomu, že se o zahájení vyrovnacího řízení nedozvěděli a že jejich pohledávka nebyla uvedena v seznamu věřitelů ani ve vyrovnací tabele. **Procesní soud první stolice** uznal podle žaloby, zjistiv, že pohledávka žalobců nebyla uvedena v seznamu věřitelů, v čemž spatřoval zavinění dlužníka ve smyslu Šu 53 (4) vyr. řádu. **O d v o l a c í s o u d** žalobu pro tentokrát zamítl.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobci uplatňují jen dovolací důvod čis. 4 Šu 503 c. ř. s. Dovolání jejich jest neoprávněno, neboť soud stolice druhé posoudil věc v podstatě správně po stránce právní. Žalobci domáhali se žalobou na žalovaném zaplacení celé pohledávky 4416 Kč 16 h jako tržové ceny za dodané zboží a před ukončením ústního přeličení v první stolici omezili žalobní žádost o 1000 Kč, které jim byly po žalobě hotově zaplacený. Podle obsahu vyrovnání, soudně uzavřeného, byl žalovaný povinen, zaplatit svým věřitelům toliko 70% jejich pohledávek a to ve čtyřech lhůtách, z nichž první byla dospělou teprve 1. února 1924, tedy později, než ústní přeličení v první stolici v tomto sporu bylo skončeno a rozsudek v první stolici byl vynesena. Podle prvního odstavce Šu 53 vyr. ř. vyrovnávací dlužník není povinen, věřitelům zaplatit více, než vyrovnáním zaplatit se zavázal; to platí podle tohoto zákonného předpisu bez ohledu na to, zda věřitelé účastnili se vyrovnacího řízení a hlasování o vyrovnání, čili nic. Jsou tudíž i žalobci vázáni vyrovnáním žalovaného a jejich omezená žalobní žádost byla v době vynesení rozsudku prvního soudce (§ 406 c. ř. z.) předčasná, poněvadž v této době nebyla jejich pohledávka proti žalovanému ani úplně, ani částečně ještě splatná. Ovšem mohou podle Šu 53 (4) vyr. ř. věřitelé, jejich pohledávky zůstaly p o u z e zaviněním dlužníkovým ve vyrovnání nepovšimnuty, zaplacení celé své pohledávky na dlužníkovi žádati. To jest výjimka z pravidla prvního odstavce Šu 53 vyr. ř.; aby tedy mohlo této zákonné výjimky užito býti ve prospěch žalobců proti žalovanému v tomto sporu,

žalobci musili by dokázati, že jejich pohledávka jen vinou žalovaného zůstala ve vyrovnání nepovšimnuta, že tedy žalovaný výhradně jen sám tím jest vinen. Tento důkaz se žalobcům nepodařil a podařiti nemohl, poněvadž vzhledem na publicitu vyrovnávacího řízení není vyloučena možnost, že žalobci zavinili to spolu s žalovaným, ba jest to i pravděpodobno. Podle Šu 4 vyr. ř. totiž bylo zahájení vyrovnávacího řízení, žalovaným navrženého, uveřejněno vyhláškou a podle Šu 4 čís. 6 byli věřitelé vyzváni, by své pohledávky přihlásili v určité lhůtě. Žalobci nedokázali, že bez vlastního zavinění nedověděli se o tomto soudním řízení. Sami připouštějí v dovolacím spise, že denní noviny, jež odebírají, obsahují záznamy o vyrovnáních i úpadech a že nechtou vždy těchto záznamů. Jest sice možno, že tyto noviny neobsahovaly žádné zprávy o vyrovnávacím řízení žalovaného a že žalobci ani jinak nemohli přes náležitou péči a pozornost (§ 1297 obč. zák.) se dovědět o zahájení tohoto řízení, ale žalobci toho nedokázali, ač byli důkazem podle Šu 3 (4) vyr. ř. povinni a žalovaný nebyl povinen dokazovati jejich zavinění. Zavinění žalovaného jako vyrovnávacího dlužníka jest sice zjištěno, ale samo o sobě jest nerozhodno, poněvadž podle jasného a určitého znění Šu 53 (4) vyr. ř. zavinění dlužníkovu má účinek tam uvedený jen tenkrát, když jest to zavinění výhradně, neprovázené spoluzaviněním věřitele. Mínění dovolatelů, že výklad odvolacího soudu měl by za následek, že by vyrovnávací dlužníci předkládali soudu vyrovnávacímu neúplné a nespolehlivé seznamy věřitelů, nemůže na věci nic změnit, neboť zákonodárce byl si vědom této možnosti a právě proto nařídil veřejnou vyhlášku zahájení vyrovnávacího řízení (§ 4 vyr. ř.) jakož i poznámku jeho v pozemkové knize a v různých rejstřících, podobně jako v §§ 74 až 76 konk. řádu vyhlášku a poznámku úpadku, by věřitelé mohli se o zahájeném řízení dozvědět a své pohledávky též sami u soudu přihlásiti. Žalobcové nebyli tudíž oprávněni, žádati zaplacení již nyní ani úplně, ani částečně, pročež soud odvolací právem zamítl na ten čas jejich žalobní žádost.

Čís. 4090.

Na pohledávky peněžité lze, pokud zvláštními předpisy nejsou z exekuce vyňaty, vésti exekuci bez ohledu na to, že jde o pohledávky podmíněné, časem určené, nebo pohledávky, o něž se vede spor. Předpis Šu 291, odstavec druhý, ex. ř. není dosud změněn. Zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. nevztahuje se na výživné, poskytované povinné manželem dle práva manželského.

(Rozh. ze dne 13. srpna 1924, R I 673/24.)

U příležitosti dobrovolného rozvodu zavázal se Jan V. notářským spisem ze dne 9. ledna 1920, že platiti bude své manželce Marii V-ové výživné měsíčních 350 Kč. Ve sporu o zvýšení tohoto výživného zavázal se Jan V. smírem ze dne 20. září 1921, že, počínajíc dnem 1. září 1921 až do dne 31. srpna 1923 na místě měsíčních 350 Kč bude platiti své manželce měsíčně 500 Kč a že pro dobu po 31. srpnu 1923 zůstává zatím v platnosti ujednání, obsažené v notářském spisu ze dne 9. ledna